



CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 480 / 10 Septembrie 2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap "Legea Iubirii II"

Biroul permanent al Senatului

L 586 / 12.10.2026

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap "Legea Iubirii II" (b480/02.09.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/4143/08.09.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D762/09.09.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit Expunerii de motive, din „*analiza cadrului normativ se prefigurează necesitatea consolidării unei dimensiuni distincte a accesibilității: pregătirea unitară a personalului chemat să respecte, în relația directă cu publicul, obligațiile existente și să asigure accesul efectiv la serviciul respectiv, atunci când modalitatea obișnuită de furnizare nu poate fi utilizată de o persoană cu handicap*”.

2. Prin conținutul normativ, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3)

lit. p) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Raportat la domeniul de reglementare vizat de prezenta propunere legislativă, menționăm că lipsește avizul Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, care, potrivit art. 7 alin. (1) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 234/2022 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, cu modificările și completările ulterioare, *„avizează, prin Ministerul Muncii și Solidarității Sociale, proiectele de acte normative cu impact asupra domeniului protecției și promovării drepturilor persoanelor cu dizabilități”*.

5. În ceea ce privește **categoria actului normativ** prin intermediul căruia pot fi instituite reglementări de natura celor cuprinse la art. 71¹ - 71⁴ ale art. I pct. 2, privind ***Programul național de formare privind accesibilitatea serviciilor și interacțiunea cu persoanele cu handicap***, semnalăm că, potrivit art. 25 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, **Guvernul „aprobă, prin hotărâre, strategiile, programele și metodologiile, pe domenii de activitate”**.

Prin urmare, în conformitate cu dispozițiile legale sus-menționate, soluțiile legislative preconizate la art. I pct. 2 pentru art. 71¹ - 71⁴ pot fi promovate **doar în cadrul politicilor guvernamentale**, adoptarea acestora ținând de **competența exclusivă a Guvernului**, iar nu a Parlamentului, care nu se poate substitui autorității executive în această privință.

Astfel, precizăm că au fost emise numeroase hotărâri ale Guvernului având ca obiect de reglementare aprobarea de programe naționale, în diverse domenii, dintre care amintim, cu titlu de exemplu:

a) **Hotărârea Guvernului nr. 1171/2025** privind instituirea Programului național „Masă sănătoasă” în anul 2026;

b) **Hotărârea Guvernului nr. 427/2025** pentru aprobarea Programului național de achiziții ecologice 2025-2030;

c) **Hotărârea Guvernului nr. 709/2025** pentru aprobarea Programului național privind performanța de mediu a activității autorităților și instituțiilor publice.

În ipoteza în care sunt adoptate normele prezentei propuneri legislative referitoare la instituirea Programului, în actuala modalitate de legiferare și redactare, se poate ajunge la concluzia că Parlamentul, acționând în acest fel și arogându-și competența de legiferare, în condițiile, domeniul și cu finalitatea respectivă, ar acționa *ultra vires*, intrând în aria de competență a Guvernului.

Astfel, se încalcă **principiul ierarhiei actelor normative**, prevăzut la art. 4 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare și, implicit, se pot crea premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu prevederile **art. 1 alin. (4) și (5) din Constituția României, republicată**, referitoare la principiile separației puterilor în stat și al respectării legilor.

În acest sens, menționăm că, în jurisprudența constantă¹ a Curții Constituționale, aceasta s-a pronunțat în sensul că „*acceptarea ideii ca Parlamentul să își poată exercita competența de autoritate legiuitoare în mod discreționar, oricând și în orice condiții, adoptând legi în domenii care aparțin în exclusivitate actelor cu caracter infralegal, administrativ, ar echivala cu o abatere de la prerogativele constituționale ale acestei autorități consacrate de art. 61 alin. (1) din Constituție și transformarea acesteia în autoritate publică executivă*”.

De asemenea, Curtea Constituțională a reținut că: „**Parlamentul, arogându-și competența de legiferare, în condițiile, domeniul și cu finalitatea urmărite, a încălcat principiul separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, viciu care afectează legea în ansamblu**”.

Pe de altă parte, având în vedere că nu se reglementează printr-o hotărâre a Guvernului, precizăm că actuala modalitate de reglementare creează premisele sustragerii măsurilor preconizate de la controlul judecătoresc, în condițiile art. 126 alin. (6) din Constituție, fiind susceptibilă a încălca prevederile art. 21 și 52 din Constituție, care consacră accesul liber la justiție și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

În acest sens, semnalăm că, în **Decizia nr. 457/2020**, Curtea Constituțională a reținut că, în ceea ce privește hotărârile Guvernului, tocmai în considerarea naturii lor juridice, legiuitorul constituant a prevăzut competența de control a instanțelor de judecată.

¹ Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.060 din 26 noiembrie 2005, Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 22 noiembrie 2007, Decizia nr. 494 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 decembrie 2013, Decizia nr. 574 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014, paragraful 21, sau Decizia nr. 777 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1011 din 20 decembrie 2017, paragrafele 24 și 25.

Sub acest aspect, Curtea Constituțională a reținut că „separația puterilor în stat nu înseamnă lipsa unui mecanism de control între puterile statului, ci dimpotrivă, presupune existența unui control reciproc, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea”.

Actele puterii executive sunt cenzurate pe calea contenciosului administrativ².

De asemenea, Curtea a reținut că „Parlamentul nu are temeii constituțional să-și atribuie, în mod discreționar, orice tip de control asupra actelor administrative secundare, acte care, (...), ridică problema exceptării acestora de la controlul instanțelor judecătorești”.

Prin urmare, în cazul în care se apreciază că este totuși necesară instituirea Programului, aceasta ar trebui realizată printr-o hotărâre a Guvernului, în cuprinsul căreia vor fi prevăzute aspecte care vizează procedura potrivit căreia se va desfășura Programul, iar aspectele de natura legii vor fi prevăzute în Legea nr. 448/2006.

6. Cu titlu preliminar, atât în ceea ce privește soluția legislativă preconizată la **pct. 1 al art. I** pentru **pct. 2. b al art. 5**, prin care se propune introducerea expresiei „*acces funcțional*”, expresie care însă nu mai este folosită nici în prezenta propunere și nici în actul normativ în vigoare, astfel încât să fie necesară definirea acesteia, cât și soluția legislativă preconizată la **art. I pct. 2** pentru textele propuse la **art. 71¹ - 71⁴**, referitoare la *Programul național de formare privind accesibilitatea serviciilor și interacțiunea cu persoanele cu handicap*³, atragem atenția asupra faptului că Legea nr. 448/2006 (care a intrat în vigoare în data de 21 decembrie 2006) a prevăzut, încă de la început, definiții ale expresiei „**acces neîngrădit al persoanei cu handicap**” și ale termenului „**accesibilitate**”, definiții care se păstrează, în aceeași formulare, și în prezent.

Astfel, potrivit art. 5 pct. 1 și 2 din Legea nr. 448/2006, „**accesul neîngrădit al persoanei cu handicap**” reprezintă „accesul fără limitări sau restricții la mediul fizic, informațional și comunicațional”, iar „**accesibilitatea**” este „ansamblul de măsuri și lucrări de adaptare a mediului fizic, precum și a mediului informațional și comunicațional conform nevoilor persoanelor cu handicap, factor esențial de exercitare a drepturilor și de îndeplinire a obligațiilor persoanelor cu handicap în societate”.

² A se vedea Decizia nr. 594 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 18 iunie 2008.

³ Denumit, în continuare, în cuprinsul avizului, „Programul”.

De asemenea, încă de la început, în cuprinsul Legii nr. 448/2006, accesibilității i-a fost dedicat un capitol întreg (având chiar denumirea „Accesibilitate”), respectiv capitolul IV⁴, compus din art. 60 - 70.

Potrivit art. 60⁵ lit. a), e) și g), în forma inițială, „În vederea asigurării accesului persoanelor cu handicap la mediul fizic, informațional și comunicațional, autoritățile publice au obligația să ia următoarele măsuri specifice:

a) să promoveze și să implementeze conceptul **Acces pentru toți**, pentru a împiedica crearea de noi bariere și apariția unor noi surse de discriminare;

e) să asigure **accesul la informațiile publice pentru persoanele cu handicap**;

g) să proiecteze și să deruleze, în colaborare sau în parteneriat cu persoanele juridice, publice ori private, **programe de accesibilitate sau de conștientizare asupra importanței acesteia**”.

De asemenea, potrivit art. 69⁶, în forma inițială:

„(1) **Autoritățile centrale și locale publice, precum și instituțiile centrale și locale, publice sau de drept privat, au obligația de a asigura servicii de informare și documentare accesibile persoanelor cu handicap.**

(2) **În termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi, serviciile de relații cu publicul vor afișa și vor dispune de informații accesibile persoanelor cu handicap vizual, auditiv și mintal**”.

Așadar, prevederi referitoare la „accesibilitate” există de **20 de ani**, iar introducerea, prin prezenta propunere, a expresiei „*acces funcțional*” și a unor obligații privind *accesibilitatea serviciilor* ar însemna că, în tot acest timp, persoanelor cu dizabilități nu le-au fost respectate drepturile, ceea ce nu corespunde realității.

Prin urmare, apreciem că nu este necesară introducerea unor definiții noi și a unor obligații noi referitoare la asigurarea accesibilității serviciilor, prin instituirea unui program național.

În plus, stabilirea unor termene lungi pentru intrarea în vigoare a legii (90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României), pentru operaționalizarea Programului și a platformei electronice (12 luni de la intrarea în vigoare a normelor metodologice, norme care vor intra în vigoare la 3 luni de data intrării în vigoare a legii care face obiectul prezentei propuneri) și pentru finalizarea cursului de bază

⁴ În prezent, acest capitol, având aceeași denumire, este alcătuit din art. 61 - 71, unele dintre acestea având un conținut diferit față de articolele inițiale.

⁵ În prezent, art. 61.

⁶ În prezent, art. 70, care are același conținut.

(24 de luni de la data operaționalizării Programului, respectiv 12 luni de la data începerii exercitării atribuțiilor ce presupun interacțiunea directă cu publicul) conduce la ideea că **protecția efectivă** a persoanelor cu dizabilități ar fi asigurată la mai mult de 20 de ani de la intrarea în vigoare a Legii nr. 448/2006.

7. În plus, semnalăm că, așa cum vom arăta în continuare, cu titlu de exemplu, **modalitatea de reglementare** a aspectelor privind Programul și mai ales a obligațiilor stabilite în sarcina persoanelor care trebuie să participe la acest program, **se realizează în prezentul proiect de o manieră imprecisă, neclară și lipsită de predictibilitate (fiind încălcate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție), ceea ce va conduce la neîndeplinirea acestora în mod corespunzător și la neasigurarea protecției persoanelor cu handicap la un nivel adecvat.**

7.1. În primul rând, nu este clar ce reprezintă/ce conține programul care se propune a fi instituit, în cuprinsul propunerii fiind folosite expresii precum: „**Programul și materialele de formare**” - art. 71¹ alin. (4), „**Cursul de bază**” - art. 71¹ alin. (4), „**finalizează cursul de bază**” - art. 71² alin. (4).

7.2. În al doilea rând, semnalăm că atât în **Expunerea de motive**, cât și în **cuprinsul prezentei propuneri legislative** se face confuzie între produse și servicii, utilizându-se uneori impropriu terminologia „furnizorul serviciului”, neținându-se seama nici de limbajul juridic consacrat, potrivit căruia *produsele se furnizează*, iar *serviciile se prestează*.

De asemenea, în cuprinsul proiectului, de cele mai multe ori, se au în vedere numai *serviciile* care urmează a fi prestate persoanelor cu handicap, fără a se reglementa situația *produselor* care vor fi furnizate acestora, fapt care conduce la un pronunțat dezechilibru în plan normativ, în raport cu drepturile și obligațiile acestei categorii de persoane în toate situațiile practice care se produc.

Ca urmare, sub acest aspect, precizăm că respectivele norme propuse sunt imprecise, nepredictibile și chiar contradictorii, neputând fi aplicate, contrar prevederilor art. 8 alin. (4), art. 24, art. 36 și art. 38 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

7.3. De asemenea, semnalăm lipsa unității terminologice în privința beneficiarilor programului, fiind utilizate următoarele expresii: „**personalul care interacționează direct cu publicul**” - art. 71¹ alin. (2), „**personalul ale cărui atribuții presupun interacțiunea directă și nemijlocită cu publicul**” - art. 71² alin. (1) și „**personalul care furnizează direct servicii publicului**” - art. 71³ alin. (1).

7.4. La **titlu**, sintagma „Legea Iubirii II” este improprie stilului normativ. Totodată, întrucât intervenția legislativă vizată este numai de completare, nu și de modificare, și pentru redarea corectă a obiectului de reglementare, titlul ar fi trebuit reformulat astfel:

„Lege pentru completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap”.

7.5. La **art. I pct. 2**, la textul propus pentru **art. 71¹ alin. (2)**, precizăm că, în actuala redactare, norma este neclară și lipsită de predictibilitate, deoarece nu se înțelege care sunt competențele de bază „necesare personalului ... pentru facilitarea accesului persoanelor cu handicap la serviciile destinate publicului”, cine este beneficiarul programului, respectiv ce personal care interacționează direct cu publicul este vizat (doar cel din autoritățile și instituțiile publice sau și cel din mediul privat) și ce înseamnă „interacțiune adecvată”.

La **alin. (3)**, norma este eliptică, întrucât nu este precizat cui îi este pus la dispoziție programul în mod gratuit, și, în același timp, neclară prin folosirea sintagmei „prin intermediul unei platforme electronice digitale accesibile la nivel național”, deoarece nu se înțelege cine administrează respectiva platformă electronică digitală.

La **alin. (4)**, norma este lipsită de claritate și predictibilitate, întrucât nu se înțelege ce sunt „materialele de formare” și cine le elaborează.

Totodată, norma este imprecisă prin folosirea sintagmei „specialiștilor și autorităților cu atribuții în domeniul accesibilității, nediscriminării și protecției drepturilor persoanelor cu handicap”, neînțelegându-se care sunt specialiștii și autoritățile vizate.

La **alin. (5) partea introductivă**, precizăm că, în actuala redactare, norma este lipsită de claritate, deoarece nu se înțelege ce reprezintă acele domenii pe care le cuprinde programul, respectiv dacă acele domenii sunt module ale programului care trebuie parcurse în mod obligatoriu sau la alegerea participanților/personalului vizat.

La **lit. f)**, semnalăm că termenul „infantilizare” nu este folosit în cuprinsul Legii nr. 448/2006, fiind necesară definirea acestuia sau trimiterea la actul normativ care îl definește (dacă există).

La **lit. g)**, norma este neclară prin folosirea sintagmei „situații de risc și urgență”, neînțelegându-se ce situații sunt vizate.

La **lit. h)**, norma este imprecisă, întrucât nu se înțelege ce drepturi și obligații sunt avute în vedere (respectiv dacă sunt vizate drepturi și obligații ale persoanelor cu dizabilități sau ale altor persoane/entități) și nici care este legislația în vigoare în materia accesibilității.

La **alin. (6)**, observăm că se folosește termenul „participanți”, fără ca anterior aceștia să fie identificați.

De asemenea, norma este imprecisă, neînțelegându-se care sunt „cerințele legale privind accesibilitatea” (și mai ales ce vizează: accesibilitatea participanților la program sau accesibilitatea raportat la persoanele cu dizabilități), putând conduce la dubii în interpretare, deoarece, anterior în cuprinsul proiectului, termenul este folosit cu alt sens.

La **alin. (7)**, norma este neclară și lipsită de predictibilitate, deoarece, din actuala redactare, nu reies următoarele aspecte esențiale: ce presupune cursul de bază și care este durata acestuia, dacă există și altfel de cursuri care pot fi parcurse (opționale, suplimentare etc.), cine sunt cei care țin acest curs de bază (profesori, specialiști etc.) și cine și din ce fonduri asigură plata activității desfășurate de aceștia, ce înseamnă că se parcurge o singură dată, dacă la finalul cursului participanții susțin un examen (pentru a demonstra că într-adevăr au dobândit cunoștințele necesare) și în funcție de calificativul obținut la acesta li se eliberează certificatul electronic sau acest certificat se eliberează fiecărui participant, fără a susține vreun examen, ce elemente/informații conține respectivul certificat electronic.

La **alin. (8)**, nu este clar ce reprezintă acele „module de actualizare”.

De asemenea, norma aduce atingere principiului ierarhiei actelor normative, prevăzut la art. 4 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deoarece condițiile generale privind parcurgerea acelor „module de actualizare” trebuie stabilite la nivel primar, nu prin norme metodologice.

La **art. 71²**, pe de o parte, întrucât actul de bază nu folosește **denumiri marginale ale articolelor**, pentru uniformitate în redactare, acestea nu pot fi introduse nici în actul modificator.

Pe de altă parte, constatăm că denumirea marginală propusă nu reflectă conținutul articolului. Astfel, din denumirea marginală „**Obligația de participare** la Program” reiese că articolul vizează „participanții” (termen al cărui sens nu este clar, așa cum am precizat mai sus), iar **alin. (1)** se referă la **obligația autorităților și instituțiilor publice centrale și locale de a asigura parcurgerea cursului de bază** de către personalul ale cărui atribuții presupun interacțiunea directă și nemijlocită cu publicul.

La **alin. (2)**, în primul rând, semnalăm că exprimarea „Obligația ... se aplică” este incorectă, deoarece o obligație nu se aplică, ci se îndeplinește, fiind vizată probabil aplicarea prevederilor alin. (1).

În al doilea rând, precizăm că norma aduce atingere principiului ierarhiei actelor normative, deoarece condițiile în care autoritățile și instituțiile publice îndeplinesc o obligație nu pot fi stabilite la nivel infralegal, prin norme metodologice, ci la nivel primar, prin lege.

În al treilea rând, nu este clar cine sunt furnizorii privați de produse și servicii cărora le sunt aplicabile cerințele de accesibilitate prevăzute de Legea nr. 448/2006.

La **alin. (3) partea introductivă**, exprimarea este improprie stilului normativ, iar sintagma „cel puțin” nu asigură predictibilitate normei și, totodată, este susceptibilă să aducă atingere principiului egalității de tratament.

La **lit. b)**, nu este clar cine stabilește caracterul esențial sau de interes general al unui serviciu.

La **lit. c)**, nu se înțelege cum se stabilesc frecvența și caracterul direct al interacțiunii cu publicul.

La **lit. e)**, nu este clar la ce se referă „dimensiunea furnizorului”.

La **lit. f)**, norma este neclară, neînțelegându-se la ce se referă „sarcina administrativă generată” și, mai ales, ce a generat-o, și nici cine și cum apreciază că o obligație este proporțională cu o sarcină.

La **alin. (4) și (5)**, constatăm că se stabilește o diferență de tratament nejustificată între „personalul aflat în activitate la data operaționalizării Programului” și „persoanele care încep să exercite atribuții ce presupun interacțiunea directă cu publicul după operaționalizarea Programului”, în sensul că personalul din prima categorie trebuie să finalizeze cursul de bază în termen de 24 de luni de la data operaționalizării programului, în timp ce persoanele din a doua categorie, în termen de 12 luni de la data începerii exercitării acelor atribuții. Precizăm că în cuprinsul Expunerii de motive nu sunt prezentate și nici argumentate aceste soluții legislative.

La **alin. (6)**, precizăm că „modalitățile simplificate de conformare” vizate nu pot fi stabilite la nivel infralegal, prin norme metodologice, ci doar prin lege.

La **alin. (7)**, dat fiind că nu se cunoaște durata totală a Programului/cursului de bază, aceasta nefiind prevăzută în cuprinsul propunerii, nu se poate aprecia dacă parcurgerea Programului în cadrul programului de lucru afectează sau nu activitatea angajatorului, fiind chiar posibile situații de blocare a activității.

În plus, norma încalcă principiul ierarhiei actelor normative, deoarece condițiile în care angajatorul asigură parcurgerea Programului în cadrul programului de lucru trebuie stabilite la nivel de lege, nu prin normele metodologice.

La **art. 71³**, prin care se propun principii minime privind interacțiunea cu persoanele cu handicap, precizăm că la art. 3 din Legea nr. 448/2006 sunt prevăzute clar principiile care stau la baza protecției și promovării drepturilor persoanelor cu handicap, respectiv:

„a) respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului;

b) prevenirea și combaterea discriminării;

c) egalizarea șanselor;

d) egalitatea de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă;

e) solidaritatea socială;

f) responsabilizarea comunității;

g) subsidiaritatea;

h) adaptarea societății la persoana cu handicap;

i) interesul persoanei cu handicap;

j) abordarea integrată;

k) parteneriatul;

l) libertatea opțiunii, a controlului sau/și a deciziei asupra propriei vieți, a serviciilor și formelor de sprijin de care beneficiază;

m) abordarea centrată pe persoană în furnizarea de servicii;

n) protecție împotriva neglijării și abuzului;

o) alegerea alternativei celei mai puțin restrictive în determinarea sprijinului și asistenței necesare;

p) integrarea și incluziunea socială a persoanelor cu handicap, cu drepturi și obligații egale cu ale tuturor celorlalți membri ai societății, cu respectarea nevoilor specifice persoanelor cu handicap”.

La **art. 71⁴ alin. (1)**, semnalăm că norma este neclară, neînțelegându-se care sunt „mecanismele de raportare existente privind accesibilitatea” și unde sunt acestea prevăzute, nefiind identificate în cuprinsul Legii nr. 448/2006.

De asemenea, pentru a nu încălca principiul ierarhiei actelor normative, condițiile în care autoritățile și instituțiile publice includ informații în mecanismele de raportare existente trebuie prevăzute la nivel de lege.

Totodată, menționăm că expresia „informații agregate” nu mai este folosită în cuprinsul Legii nr. 448/2006. Observația este valabilă și pentru expresia „date agregate”, folosită la **alin. (2)**.

La **alin. (2)**, constatăm că norma este eliptică, nefiind prevăzut unde publică Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități „date agregate privind implementarea măsurilor”.

La **art. 71⁵**, semnalăm că soluțiile legislative propuse sunt incomplete, deoarece nu sunt prevăzute cel puțin următoarele aspecte: cum este pus la dispoziția publicului acel punct electronic unic și accesibil, cum și în ce condiții persoanele cu dizabilități îl pot accesa.

De asemenea, constatăm că **alin. (1)** nu se corelează cu denumirea marginală a articolului. Astfel, denumirea marginală a articolului este „Punctul electronic unic de sesizare și direcționare”, iar din redactarea **alin. (1)** reiese că punctul electronic unic este doar pentru sesizare - „prin intermediul căruia pot fi **semnalate** probleme ...”.

La **alin. (3)**, norma este imprecisă prin folosirea sintagmei „potrivit atribuțiilor acestora și legislației aplicabile”. Observația este valabilă, în mod corespunzător, și pentru **alin. (4)**, referitor la sintagma „potrivit legislației privind soluționarea petițiilor”.

8. La art. II alin. (2), semnalăm că, în actuala redactare, este încălcat principiul ierarhiei actelor normative, deoarece următoarele aspecte ar trebui prevăzute în Legea nr. 448/2006: durata și structura cursului de bază, modalitatea de evaluare și certificare, conținutul și condițiile de parcurgere a modulelor de actualizare, cerințele de accesibilitate ale platformei electronice, identificarea personalului și a categoriilor de furnizori privați cărora li se aplică obligația prevăzută la art. 71², modalitățile simplificate de conformare și indicatorii pentru monitorizare.

În plus, celelalte aspecte ar trebui prevăzute în cuprinsul hotărârii Guvernului prin care se instituie Programul.

În același timp, la **lit. a)**, semnalăm că nu este clar la ce se referă „modalitatea de parcurgere a cursului de bază”, din moment ce la art. 71¹ **alin. (6)**, propus la art. I pct. 2 din proiect, se prevede că Programul este disponibil online.

*

* *

Față de cele de mai sus, propunerea legislativă nu poate fi promovată.

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 828/30.09.2026